

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně Mgr. Gabriely Bašné a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxxxx**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. října 2017, č.j. MV-90035-6/SO-2015,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2017, č.j. MV-90035-6/SO-2015, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále také jen „*správní orgán 1. stupně*“) ze dne 23. 3. 2015, č.j. OAM-7836-21/DP-2014 (v žalobě chybně uvedeno 2015), jímž byla zamítnuta podle ust. § 46 odst. 1 ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění

pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o pobytu cizinců*“), žádost žalobce o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia.

[2] Žalobce v podané žalobě namítal, že byl v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti přímo zkrácen na svých právech, neboť žalovaný postupoval v rozporu s právními předpisy, přičemž stručně rekapituluje proběhlé správní řízení. V prvním žalobním bodě žalobce namítá, že žalovaný rozhodl v rozporu s ust. § 41 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*správní řád*“), dle kterého správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. Těmito důvody na straně žalobce bylo onemocnění infekční mononukleózou, což žalobce doložil lékařskou zprávou ze dne 17. 1. 2015 a čestným prohlášením přítelkyně žalobce E. A. ze dne 30. 5. 2015; léčba trvala celkem 3 měsíce.

[3] V druhém žalobním bodě žalobce namítá, že žalovaný nesprávně posoudil skutkový stav případu z hlediska dopadů zamítavého rozhodnutí na rodinný a soukromý život žalobce, když se tímto aspektem rozhodnutí vůbec nezabývá. Žalobce žije v České republice 6 let, v době podání žaloby studuje ve třetím ročníku 1. Lékařskou fakultu Univerzity Karlovy. Od roku 2013 žije ve společné domácnosti s přítelkyní, s níž se seznámil již v roce 2009. V důsledku zamítavého rozhodnutí je nucen opustit Českou republiku. Stejně tak se žalovaný nezabýval a nevypořádal s tím, jaký zásah způsobí napadené rozhodnutí do práva na soukromý a rodinný život přítelkyně žalobce. Tím žalovaný nerespektoval princip proporcionality, neboť zamítavým rozhodnutím opomenul respektovat spravedlivou rovnováhu mezi zájmy státu a zájmem cizince na respektování a uplatnění jeho práv na soukromý a rodinný život. Veškeré tyto skutečnosti byly žalovanému známy.

[4] Ve třetím žalobním bodě žalobce namítá, že žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 2 odst. 4 a § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlédl ke všem skutečnostem, které v průběhu řízení vyšly najevo. Blíže toto své obecné tvrzení nijak nerozvádí.

[5] Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítá, že žalovaný rozhodl v rozporu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu, neboť ve výrokové části neuvedl veškerá ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a neuvedl v dostatečné míře důvody výroku svého rozhodnutí, jak ukládá ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Rozhodnutí je podle jeho názoru nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nevypořádal s navrženými důkazními prostředky, ale bylo vydáno jen na základě spekulací žalovaného.

[6] Závěrem žalobce zakončil jednotlivé žalobní body tvrzením, že žalovaný napadeným rozhodnutím porušil ust. § 2 a § 3 správního řádu, tím, že nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a při posuzování žádosti nepostupoval tak, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu. Dále znovu obecně opakuje již uvedené, kdy považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné z důvodu nesplnění požadavků stanovených v ust. § 68 odst. 3 správního řádu a rovněž zmatečné, neboť se žalovaný nevypořádal s návrhy a námitkami žalobce. Žalovaný podle jeho názoru rozhodl v rozporu s ust. § 41 odst. 4 správního řádu, neboť neprominul žalobci zmeškání úkonu, ačkoliv žalobce prokázal, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.

Rozhodnutí je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně rozhodnutí představuje porušení práva na rodinný a soukromý život žalobce zakotveného v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ze dne 4. 11. 1950.

[7] S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, přičemž obsahově uvedl tytéž důvody, jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K tvrzení žalobce ohledně nemožnosti dostavit se k výsledku pro onemocnění infekční mononukleózou uvedl, že z přiložené lékařské zprávy ze dne 17. 1. 2015, dle které byla žalobci diagnostikována infekční mononukleóza, nevyplývá, pro jaké období byl žalobce skutečně v neschopnosti. Správní orgán 1. stupně žalobce předvoláním ze dne 24. 11. 2014 žalobce vyzval v souladu s ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců k provedení výsledku na den 9. 1. 2015. Zásilka byla uložena u provozovatele poštovních služeb k vyzvednutí dne 1. 12. 2014. Jelikož ji žalobce nevyzvednul, ač dle jeho tvrzení byl nemocen až od 5. 12. 2014, byla mu v souladu s ust. § 24 správního řádu doručena dne 11. 12. 2014. Pokud se žalobce k výsledku nedostavil a nemohl tak učinit ze závažných důvodů, byl povinen se bezodkladně s uvedením důvodu správnímu orgánu 1. stupně omluvit a sdělit závažné důvody. Toto mohl učinit prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, případně mohl někoho zmocnit k zastupování a přebírání písemností, pokud odjel z území České republiky. Dle ust. § 41 odst. 4 správního řádu správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. Tyto skutečnosti mohl žalobce uvést ve svém vyjádření do protokolu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí dne 16. 3. 2015 a požádat o stanovení nového termínu, což neučinil. K čestnému prohlášení přítelkyně žalobce ze dne 30. 5. 2015, které podporuje lékařskou zprávu ze dne 17. 1. 2015, nebylo možné pro koncentraci řízení přihlížet, neboť bylo doručeno až dne 1. 6. 2015. Žalobce měl s ohledem na shora popsané dostatek času předložit správnímu orgánu 1. stupně důkazy podporující jeho tvrzení v souladu s ust. § 52 správního řádu, přičemž důkazní břemeno leží na něm v tom rozsahu, že musí prokázat, že se pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl ke správnímu orgánu 1. stupně dostavit. K námitce žalobce, že rozhodnutí se vůbec nezabývá otázkou, zda nepřiměřeným způsobem zasahuje do jeho soukromého a rodinného života, má žalovaný za to, že nebyl toto hledisko správní orgán 1. stupně povinen zkoumat. V tomto odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 23. 3. 2017, č.j. 10 Azs 249/2016-47, ve kterém se uvádí, že „Povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, jak se nesprávně domnívá stěžovatel (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, č.j. 6 Azs 226/2015-27, bod 11). Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (např. dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a dalších). Zákon o pobytu cizinců v § 174a obsahuje demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlídnou při posuzování přiměřenosti.“ Správní orgán 1. stupně je povinen zvolit takové řešení, které je v souladu s veřejným zájmem, kterým je bezpochyby zájem na dodržování zákonů České republiky, jakož i jiných právních předpisů, a zamezení jejich obcházení. Dostatečným důvodem pro odhlédnutí od naplnění důvodů pro nevydání

povolení k dlouhodobému pobytu není skutečnost, že žalobce pobývá na území České republiky od roku 2011.

[9] Ze správního spisu soud zjistil následující, pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti.

[10] Dne 18. 2. 2014 podal žalobce u správního orgánu 1. stupně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem ve smyslu ust. § 45 zákona o pobytu cizinců, nově za účelem studia. K návrhu připojil smlouvu o uzavření komplexního zdravotního pojištění cizinců, fotokopii platební karty, doklad o zajištění ubytování, kopii dokladu o povolení k pobytu platný do 9. 3. 2014, a kopii cestovního pasu.

[11] Žádost dle správního orgánu 1. stupně trpěla vadami, proto výzvou ze dne 18. 2. 2014, č.j. OAM-7836-5/DP-2018, žalobce vyzval k doplnění podání (chybějící potvrzení o studiu), a zároveň řízení o žádosti usnesením ze dne 18. 2. 2014, č.j. OAM-7836-6/DP-2014 z téhož dne přerušil a určil žalobci lhůtu k odstranění vad žádosti do 15 dnů ode dne doručení usnesení k odstranění vad žádosti. Výzvu i usnesení žalobce osobně převzal dne 18. 2. 2014.

[12] Dne 24. 2. 2014 žalobce doložil správnímu orgánu 1. stupně potvrzení o studiu 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy v Praze v akademickém roce 2013/2014. Dne 5. 11. 2014 doložil žalobce potvrzení o studiu v Centru ruského vzdělávání v ČR s.r.o. pro akademický rok 2014/2015.

[13] Správní orgán 1. stupně provedl dotazy na příslušná pracoviště kontrolu, zda žalobce studuje 1. lékařskou fakultu, a dále ohledně studia na Jazykové škole ERUDIT, s.r.o., kterou žalobce doložil do předchozí žádosti k prodloužení pobytu, a o jejíž skutečné činnosti měl správní orgán 1. stupně na základě sdělení Policie ČR ze dne 27. 2. 2014 pochybnosti.

[14] Žalobci bylo zasláno předvolání k výsledku ze dne 24. 11. 2014 včetně poučení o následcích nedostavení se k výsledku, a to na den 9. 1. 2015 v 8:30 hodin. Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 1. 12. 2014. Jelikož si ji žalobce v úložní době nevyzvedl, vrátila se dne 5. 1. 2015 správnímu orgánu 1. stupně. Žalobci bylo zasláno další předvolání k výsledku ze dne 12. 1. 2015, včetně poučení o následcích nedostavení se k výsledku, a to na den 11. 2. 2015 ve 13:30 hodin. Jelikož si ji žalobce v úložní době nevyzvedl, vrátila se dne 3. 2. 2015 správnímu orgánu 1. stupně.

[15] Přípisem ze dne 9. 3. 2015, č.j. OAM-7836/16/DP-2014 správní orgán 1. stupně vyrozuměl žalobce o pokračování v řízení a přípisem ze dne 9. 3. 2015, č.j. OAM-7836-17/DP-2014 vyzval žalobce k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Oba dokumenty byly žalobci doručeny v jedné obálce, která mu byla vhozena do schránky dne 24. 3. 2015.

[16] Dne 16. 3. 2015 se dostavil žalobce ke správnímu orgánu 1. stupně, byl s ním sepsán protokol o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí, kdy těmito jsou žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, náležitosti uvedené v ust. § 42d zákona

o pobytu cizinců, a příp. další materiály obsažené ve spisu vedeném pod č.j. OAM-7836/DP-2014, dále materiály cizinecké evidence (CIS), a vyjádření žalobce. Žalobce do protokolu uvedl, že od 12. 2. 2013 do 21. 6. 2013 se učil na jazykové škole ERUDIT s.r.o.

[17] Rozhodnutím správního orgánu 1. stupně ze dne 23. 3. 2015, č.j. OAM-7836-21/DP-2014, byla žádost žalobce zamítnuta a dále rozhodnuto, že povolení k dlouhodobému pobytu dle ust. § 46 odst. 1 ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se neuděluje, neboť se žalobce na požádání ministerstva nedostavil k pohovoru. V odůvodnění správní orgán 1. stupně uvedl, že s ohledem na sdělení Policie ČR ze dne 27. 2. 2014, za účelem zjištění skutečného stavu věci předvolal žalobce dle ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců k provedení výslechu. Jelikož se žalobce nedostavil, předvolal jej znovu dne 12. 1. 2015. V obou předvoláních byl žalobce poučen o důsledku nedostavení se. Jelikož ani později neuvedl žádný vážný důvod, který mu v tom bránil, vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady, k čemuž také došlo. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 26. 3. 2015.

[18] Dne 18. 3. 2015 požádal žalobce o nahlížení do správního spisu s tím, že se vyjádří do 15 dnů. O tomto byl vyrozuměn správní orgán 1. stupně dne 23. 3. 2015.

[19] Dne 30. 3. 2015 bylo správnímu orgánu 1. stupně doručeno blanketní odvolání žalobce ze dne 26. 3. 2015. Dne 30. 4. 2015 bylo doručeno doplnění odvolání žalobce, ve kterém uvedl, že se na výslech nedostavil vzhledem k fyzické nemoci. Dne 1. 6. 2015 bylo správnímu orgánu 1. stupně doručeno další doplnění odvolání žalobce, ve kterém uvedl, že byl v době od 5. 12. 2014 přibližně do 8. 3. nemocen. Lékaře nenavštívil. Dne 16. 1. odcestoval do Ruska, kde jej navštívil lékař a diagnostikoval xxx. Dne 31. 1. se vrátil do České republiky. Poté dostal znovu příznaky nemoci. Léčil se celkem 3 měsíce. K tomuto připojil čestné prohlášení přítelkyně a lékařskou zprávu ze dne 17. 1. 2015 včetně úředního překladu. Následně doložil dne 26. 10. 2015 potvrzení o studiu prvního ročníku 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy pro akademický rok 2015/2016 a kopii nájemní smlouvy. Další dokumenty zaslal dne 26. 5. 2016, a dne 30. 9. 2016 zaslal potvrzení o postoupení do 2. ročníku, což následně doložil dne 27. 10. 2016 potvrzením o studiu. Dne 8. 3. 2017 zaslal kopii nájemní smlouvy a potvrzení o zdravotním pojištění.

[20] Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 10. 2017, č.j. MV-90035-6/SO-2015, odvolání žalobce zamítnul a napadené rozhodnutí správního orgánu 1. stupně potvrdil (napadené správní rozhodnutí). V odůvodnění mj. uvedl, že žalobce byl vyzván k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, přičemž žalobce této možnosti využil a osobně se dostavil na pracoviště správního orgánu 1. stupně. Do protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí žalobce uvedl, že v období od 12. 2. 2013 do 21. 6. 2013 studoval na jazykové škole Erudit s.r.o.. Žádné jiné vyjádření k podkladům neučinil. Až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně žalobce uvedl, že se nedostavil vzhledem k nemoci, jejíž průběh je detailně popsán. Na podporu svých tvrzení doložil lékařskou zprávu ze dne 17. 1. 2015 a čestné prohlášení přítelkyně xxxxxx. Žalovaný postupoval dle ust. § 89 odst. 2 správního řádu a přezkoumal správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek. Konstatoval, že z předložené lékařské zprávy ze dne 17. 1. 2015 nelze seznat období, po které byl žalobce skutečně v neschopnosti a zda mu nemoc bránila v účasti na výslechu či se z něj alespoň řádně omluvit. Tato omluva měla být

zaslána bezodkladně. Žalobce tak neučinil ani při svém vyjádření se do protokolu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. V rámci odvolacího řízení je již s ohledem na ust. § 82 odst. 4 správního řádu pozdě navrhopat výslech účastníka řízení.

[21] Podle ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“), může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

[22] Žalobce i žalovaný s rozhodnutím o věci samé bez jednání souhlasili. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.

[23] Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

[24] V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že žalovaný rozhodl v rozporu s ust. § 41 odst. 4 správního řádu, když žalobce prokázal vážný důvod zmeškání úkonu - výslech, a to infekční mononukleózu.

[25] Dle ust. § 41 odst. 1 správního řádu se navrácením v předešlý stav rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě, nebo povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit. Dle ust. § 41 odst. 2 správního řádu může účastník požádat o prominutí zmeškání úkonu do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok. Dle ust. § 41 odst. 3 správního řádu správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. Dle ust. § 41 odst. 6 správního řádu o prominutí zmeškání úkonu rozhoduje usnesením správní orgán, který v době požádání o prominutí zmeškání úkonu vede řízení. V případě, že správní orgán promine zmeškaný úkon, doplní řízení ve smyslu úkonu, jehož zmeškání bylo prominuto.

[26] Dle ust. § 82 odst. 4 správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.

[27] Shora uvedené ustanovení umožňuje účastníku řízení požádat o prominutí zmeškání úkonu, který s ohledem na závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění, zmeškal. Ze spisu se podává, že žalobce o prominutí zmeškání úkonu v průběhu řízení před správním orgánem 1. stupně nepožádal. Naopak se dostavil k dalšímu úkonu správního orgánu, byl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a neučinil žádný úkon

k tomu, aby byl výslech účastníka, jakožto jeden z podkladů pro vydání rozhodnutí, proveden. Ke skutečnosti, že se k výsledku bez omluvy nedostavil, se vůbec nevyjádřil, ačkoliv k tomu měl prostor. Tím tohoto svého práva nijak nevyužil, a správní orgán tak neměl jinou možnost postupu, než z takto zjištěného stavu věci vycházet. Pokud tedy správní orgán prvního stupně řízení zastavil z toho důvodu, že se žalobce bez omluvy nedostavil k výsledku, učinil tak zcela v souladu se zákonem, a jiné rozhodnutí v dané věci nepřicházelo v úvahu. Pokud poté, až po vydání prvostupňového správního rozhodnutí a časově velmi vzdáleně od tvrzeného důvodu pro nedostavení se k výsledku, žalobce tuto skutečnost uplatnil tím, že požádal o prominutí zmeškání úkonu až v rámci odvolacího řízení, učinil tak opožděně, a žalovaný nijak nepochybil, pokud k této skutečnosti již při hodnocení odvolacích námitek nepřihlížel. Takový postup je v souladu s ust. § 82 odst. 4 správního řádu. V daném případě bylo na žalobci, aby po odpadnutí příslušné překážky řádně a včas požádal o prominutí zmeškání úkonu, což zcela zjevně neučinil. Pokud tedy příslušné správní rozhodnutí z takového zjištění vychází, je v souladu se zákonem, jak bylo shora uvedeno. V daném případě nebylo hodnoceno, zda taková omluva žalobce byla důvodná či nikoliv, jak rovněž poměrně nekonceptně uvádí žalobce v podané žalobě, ale skutečnost, že k ní nedošlo v řádné době. Proto ani posuzování důvodnosti této omluvy v řízení před soudem není namístě.

[28] V druhém žalobním bodě žalobce namítá, že žalovaný nesprávně posoudil skutkový stav případu z hlediska dopadů zamítavého rozhodnutí na rodinný a soukromý život žalobce, přičemž poukazuje na ust. ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.

[29] Dané ustanovení uvádí demonstrativní výčet okolností, které by při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí měly správní orgány zohlednit. Nelze však z něho dovodit, že by jím byla uložena správním orgánům povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve všech případech, ale naopak se posuzuje v případech, kde to zákon výslovně stanoví. V tomto směru soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016 „*Skutečnost, že zákonodárce do zákona výslovně nezakotvil nutnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nepovažuje Nejvyšší správní soud za náhodnou. Nastavení podmínek pro zrušení trvalého pobytu dle daného ustanovení je totiž takové povahy, že nutně nevyžaduje korektiv v podobě zkoumání přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. [...] lze konstatovat, že podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nejsou pojaty natolik přísně, aby bylo nutné je doplňovat o zkoumání přiměřenosti dle § 174a daného zákona. [...] Zcela jistě se mohl zákonodárce rozhodnout do zákona vložit požadavek na zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců do soukromého a rodinného života. K tomuto kroku však u daného ustanovení nepřistoupil. Zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle zmíněného ustanovení do soukromého a rodinného není nezbytné ani z hlediska čl. 8 odst. 1 Úmluvy. [...] Nejvyšší správní soud může shrnout, že správní orgány nemají při rušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců povinnost prověřit přiměřenost dopadů svého rozhodnutí na základě § 174a daného zákona.*“.

[30] S ohledem na skutečnost, že v daném případě se jednalo o procesní rozhodnutí, které věcně (meritorně) nehodnotilo podanou žádost z hlediska naplnění zákonných

podmínek pro vydání příslušného pobytového oprávnění, ale zastavovalo z procesních důvodů řízení pro porušení povinnosti žalobce jako účastníka řízení dostavit se na výslech, z povahy tohoto rozhodnutí tak nebylo nutné, aby správní orgán prvního stupně skutečnosti podle ust. § 174a hodnotil. Navíc, v době vydání napadeného rozhodnutí (tedy v průběhu odvolacího řízení – ode dne 15. 8. 2017) došlo k novelizaci ust. § 174a v tom smyslu, že byl k němu připojen odst. 3, který u tohoto rozhodnutí posuzování těchto důvodů výslovně správnímu orgánu neukládá. Soud tak uzavírá, že pokud správní orgány dopad rozhodnutí podle tohoto ustanovení nehodnotily, nedopustily se nezákonného postupu a žalobní bod tak není důvodný.

[31] V třetím a čtvrtém žalobním bodě žalobce namítá, že žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 2 odst. 4 a § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlédl ke všem skutečnostem, které v průběhu řízení vyšly najevo, a že rozhodl v rozporu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu, neboť ve výrokové části neuvedl veškerá ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a neuvedl v dostatečné míře důvody výroku svého rozhodnutí, jak ukládá ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

[32] K tomuto velmi obecnému žalobnímu bodu soud odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze 24. 10. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78 „[...] je třeba současně zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také, jak výše uvedeno, musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty. Jestliže žalobní bod těmito požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

[33] S ohledem na shora uvedené soud konstatuje, že žalobce v žalobě nijak nekonkretizuje, jakým způsobem měl žalovaný porušit ust. § 68 odst. 2 a 3 správního řádu, když pouze obecně uvádí, že neuvedl veškerá právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a neuvedl v dostatečné míře důvody výroku rozhodnutí. Vzhledem ke skutečnosti, že správní orgán přímo ve výroku rozhodnutí uvedl zákonná ustanovení, podle kterých rozhodoval, je takto obecně formulovaný žalobní bod dále nepřezkoumatelný a dá se na něj reagovat znovu pouze v obecné rovině a to tak, že absence ustanovení právních předpisů ve výroku rozhodnutí zde zjevně není. Odůvodnění napadeného rozhodnutí pak v obecné rovině rovněž respektuje správní řád, když v odůvodnění žalovaný popsal procesní vývoj celé věci, zrekapituloval odvolací námítky a těmi se podrobně zabýval na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Žalobce dále namítá rozpor postupu žalovaného s ust. § 2 odst. 4 a § 50 odst. 4 správního řádu s tím, že žalovaný nepřihlédl pečlivě ke všem skutečnostem, které vyšly v řízení najevo, aniž by toto

specifikoval. Lze se však domnívat, že tato námitka opět směřuje k tomu, že žalovaný nepřihlédl k nemoci žalobce v rozhodném období. K tomu soud opět odkazuje na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný důkladně zabývá obsahem odvolání žalobce. Rovněž tak v obecné rovině, jak ji tento žalobní bod, který se navíc opakuje, vymezil, soud obecně uvádí, že k porušení žalobcem namítaných ustanovení právních předpisů nezjistil.

[34] Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

[35] Ohledně nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 18. října 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu